

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.596/2022/6/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Fintha-Nagy Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1, ügyintéző: dr. Fintha-Nagy Ádám ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe.) felperesnek – a dr. Vasas József ügyvéd (ügyvéd címe2) által képviselt **I.r. alperes** (I.r. alperes címe) I. rendű és a **II.r. alperes** (II.r. alperes címe.) II. rendű alperesek ellen **kártérítés** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. május 13. napján meghozott 27.P.21.749/2021/36. számú ítélete ellen az alperesek 40. sorszámon előterjesztett, 45. és Pf.2. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 1.600.000 (egymillió-hatszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. és II. rendű alperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II. rendű alperest 104.292.856 forint kártérítés és ennek 2016. június 21. napjától a kifizetésig számított kamata egyetemleges megfizetésére, elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. § (1) bekezdése és 348. § (1) bekezdése, másodlagosan a Ptk. 339. § (1) bekezdése és 350. § (1) bekezdése alapján.

[2] Az alperesek érdemi ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemleges 104.292.856 forintot és ennek 2016. június 21. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 3.420.000 forint perköltséget és az állam javára 1.500.000 forint feljegyzett illetéket.

[4] Megállapította, hogy a II. rendű alperes – mint a bíróság által kijelölt felszámoló – köteles volt a felperesi adós cég vagyonát gondosan kezelni, ennek megszegése esetén a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 54. § (1) bekezdése és a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján az adós felé kártérítési felelősséggel tartozik. A felszámolóbiztos, aki jelen esetben az I. rendű alperes volt, a felszámoló által kijelölt személy, eljárása a felszámoló szervezet tevékenységének minősül, így a felszámolóbiztos tevékenységével okozott károkért főszabályként a felszámoló felel.

[5] Az elsőfokú bíróság egyrészt megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a Cstv. 27/A. § (11) bekezdése szerinti kötelezettségét, amikor csak csekély részben adta át az adós felszámolási iratanyagát a kijelölt új felszámolónak. Jogellenes magatartást fejtett ki másrészt akkor, amikor a felszámolóbiztos I. rendű alperes – egyben a II. rendű alperes egyedüli tagja és ügyvezetője – a felperes bankszámlájáról 2012. július 2. és 2016. április 7. között összesen 92.438.000 forintot készpénzben felvett, illetve amikor a szövetkezet felszámolása miatt az Országos Betétbiztosítási Alap által kifizetett 11.854.856 forint kártalanítást szintén készpénzben átvette, ugyanakkor nem állapítható meg, hogy ezen összegeket mire fordította. Az alperesek elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a felvett összegekből a felperest terhelő számlákat fizettek meg készpénzben, a rendelkezésre bocsátott számlák azonban nem voltak alkalmasak ennek bizonyítására. A csatolt számlák közül mindössze 32.223 forint összegben voltak készpénzfizetési számlák, a többi átutalásos volt. Ezek egy részéről megállapítható, hogy kiegyenlítésükre ilyen módon sor is került, más számlákról pedig nem derült ki, hogy azokat készpénzben ténylegesen kifizették volna. A becsatolt számlák és a készpénzfelvételek összege nem vezethető össze, semmilyen összefüggés nincs köztük. Másodlagosan az alperesek arra hivatkoztak, hogy ezen összegekből a felperest terhelő, de a II. rendű alperes által előlegezett kiadásokat rendezték, ezt azonban semmivel nem támasztották alá, sőt, a banki bizonylatok is azt mutatják, hogy az általuk csatolt számlák egy részét közvetlenül a felperes bankszámlájáról átutalással fizették ki. Az alperesek annak értékelését kérték, hogy a 8 éves iratmegőrzési kötelezettségük nagyrészt lejárt, ezért nem írható terhükre, hogy a II. rendű alperes könyvelési anyaga nem található meg. Ugyanakkor a jelen per 2017. augusztus 17-én indult, amikor a II. rendű alperesnek a 8 éves iratmegőrzési kötelezettségre tekintettel még rendelkeznie kellett a perbeli időszakot érintő számviteli dokumentumokkal. Az alperesek ezenkívül arra is

hivatkoztak, hogy a felperes felszámolásával összefüggésben a II. rendű alperesnél 61.681.407 forint összegű költség merült fel, valamint összesen 46.721.886 forint felszámolói díj illeti meg. Ugyanakkor a Cstv. 27/A. § (9) bekezdése szerint a felszámoló felmentése esetén a bíróság rendelkezik végzésével a felszámoló számlával igazolt költségeinek megtérítéséről és arányos díjazásáról is, amely legfeljebb 300.000 forint lehet, a bíróság különösen bonyolult ügyben állapíthat meg magasabb díjazást. Jelen esetben a felszámolási bíróság a felszámoló díját és a költségtérítés összegét együttesen 300.000 forint + áfa összegben határozta meg, ezt meghaladó összeg tehát a II. rendű alperest nem illet meg. Minden ténybeli és jogi alapot nélkülöző, a Cstv. 54. § (1) bekezdését súlyosan sértő jogellenes felszámolói magatartás, ha a II. rendű alperes bírósági határozat nélkül, önhatalmúlag felszámolói díjat számol el saját javára. A csatolt iratok alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes bankszámlájáról felvett 92.438.000 forint készpénzből – amelynek felvételét az alperesek nem vitatták – 42.980.000 forintot a II. rendű alperes bankszámlájára fizettek be, a fennmaradó 49.458.000 forint hovafordítása nem ismert, mert a II. rendű alperes felmentését követően az iratokat nem adta át az új felszámolónak és a perben sem csatolta be. Az alperesek állították, de semmivel sem igazolták, hogy a szövetkezet megszűnését követően a felperest megillető kártalanítási összeget átutalták a felperes bankszámlájára, ezzel ellentétes tartalmú a pénzügyi felszámolójának értesítése, mely szerint a kártalanítás összegét az I. rendű alperes készpénzben vette fel, így a 11.854.856 forint további útja sem állapítható meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű alperes nem teljesítette a Cstv. 54. § (1) bekezdésében, valamint a 27/A. § (11) bekezdésében meghatározott kötelezettségeit, azaz nem járt el a tőle elvárható gondossággal, felmentését követően nem adta át hiánytalanul az új felszámolónak a cég iratait és vagyonát, a készpénzben felvett összegekkel részben nem számolt el, részben pedig azt jogosulatlanul a saját javára használta fel. A II. rendű alperes eljárása tehát jogellenes volt, és ennek következtében a felperes vagyona a számláiról készpénzben felvett 104.292.850 forint összeggel csökkent, így a felperest ezen összegű kár érte.

[6] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felszámolóbiztos, azaz az I. rendű alperes felszámolóval egyetemleges felelőssége megállapítható-e. Az alperesek nyilatkozata alapján elfogadta, hogy az I. rendű alperes a felszámolóbiztosi tisztséget munkaviszony körében látta el. Figyelembe vette a Szegedi Ítéltábla 2/2008. (XII. 4.) kollégiumi véleményében, illetve a jelen ügyben már eljárt Szegedi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglaltakat, és utalt a BDT2012. 2727 és BDT2008. 1818 számú eseti döntésekre is. Ezek szerint a jogi személy (munkáltató) felelőssége elvének áttörése lehetséges, azaz a felszámolóbiztos mint a felszámolóval munkaviszonyban álló természetes személy a Ptk. 339. §-a alapján felelőssé tehető az általa okozott kárért, amennyiben a jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel, az ebből eredő jogosultságaival szándékos magatartással súlyosan visszaélt, ha a jogi személyt fedésként használta, valójában magatartásával a saját magánvagyonát, magánérdeke javára tevékenykedett. Jelen esetben ennek vizsgálata során az elsőfokú bíróság kiemelkedő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a perrel érintett időszakban az I. rendű alperes a II. rendű alperes egyedüli tagja és törvényes képviselője volt, emellett saját személyében látta el a felszámolóbiztosi tisztséget is. Bár a II. rendű alperes az I. rendű alperestől elkülönülő jogi személyiséggel rendelkezik, de az elvi lehetősége is hiányzott annak, hogy ténylegesen az I. rendű alperestől független entitásként működjön. A II. rendű alperes kapcsán megállapítottakból következik, hogy a cselekményeket ténylegesen elvégző I. rendű alperesi magatartások is jogellenesek voltak, ez azonban nem elégséges az I. rendű alperes kártérítési felelősségének fennállásához. Ugyanakkor a kifogásolt I. rendű alperesi magatartások természetéből következik egyrészt azok szándékossága, másrészt az is, hogy az I. rendű alperesnek szükségképpen tudnia kellett,

hogy eljárása következtében a felperes vagyona csökken, azaz a felperest kár éri. Egyértelmű szándékos magatartás, hogy készpénzben jelentős összegeket vett fel a felperes bankszámláiról, és nyilvánvalóan szándékos mulasztás következménye az is, hogy csak részben állapítható meg a készpénzben felvett összeg hovafordítása. A jogsértés súlyossága következik önmagában a felvett és elszámolni elmulasztott készpénz jelentős nagyságrendjéből és a felszámolás jogi természetéből. A felszámoló feladata az adós társaság vagyonának megőrzése és a hitelezők minél magasabb összegben történő kielégítése, a vagyon jogszerű felosztása. Ezt a célt pedig teljesen egyértelműen és szándékosan sértette meg az I. rendű alperes az eljárása során. Amennyiben teret kapna az I. rendű alperes azon érvelése, hogy a jogsértésekért kizárólag a felszámoló felel, az a gazdasági társaság elkülönült felelősségével való visszaélésnek minősülne. A jelentős összegű készpénzfelvétel szükségképpen az I. rendű alperes saját érdekeit, esetleges vagyoni gyarapodását szolgáló eljárásnak minősül, akár közvetlenül, akár a kizárólagos tulajdonában álló II. rendű alperes útján. Az elsőfokú bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felelősség áttörését lehetővé tevő többlétevényállási elemek fennállnak, így az I. rendű alperes a II. rendű alperessel egyetemlegesen felel – a Ptk. 348. § (1) bekezdésére tekintettel – a felperest ért károkért.

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletét 39. sorszámon kiegészítette azzal, hogy az alperesek 15 napon belül kötelesek a felperesnek egyetemlegesen megfizetni a megállapított perköltséget.

[8] Rögzítette, hogy az ítélet meghozatalát követően hivatalból észlelte, hogy elmulasztott rendelkezni a perköltségfizetési kötelezettség teljesítési határidejéről, ezért a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 225. § (6) bekezdése alapján az elmulasztott rendelkezést pótolta.

[9] Az alperesek az ítélettel szemben fellebbezést terjesztettek elő, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, vagy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a bíróság új határozat hozatalára utasítását kérték.

[10] A hatályon kívül helyezés indokaként azt jelölték meg, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperesi beadványok minden alkalommal többszörösen elkéstek, és ezzel a felperes megsértette a Pp. 8. § (1)-(5) bekezdéseit.

[11] Kifogásolták az elsőfokú bíróság ítéletének [29] bekezdésében foglalt tényeket, kiemelték, hogy a felszámoló felmentése nem jelent meg a Céglőzlőnyben, csak az akkori tárca nélküli miniszter Értésítésében, és a későbbiekben a közigazgatási bíróság ítélete alapján a II. rendű alperest a névjegyzékbe vissza is vezették. Nem értettek egyet az ítélet [35]-[42] bekezdéseiben foglaltakkal, álláspontjuk szerint az iratátadási kötelezettségének az I. és II. rendű alperes eleget tett, hiszen a felperes ezt elismerte, nyilvánvalóan az átadott iratok alapján dolgozott jelen perben is, az iratátadást tanú3 felszámolóbiztos megerősítette, ugyanakkor a felperes az átadás-átvételi listát nem küldte vissza. Nem helytálló az ítélet [43]-[59] bekezdésében foglalt tényállás sem, miután az alperesek igazolták, hogy a II. rendű

alperes 61.681.407 forint összegben fizetett ki számlákat. Az alperesek a bíróság felhívásainak megfelelően csatolták a költségekkel kapcsolatos számviteli bizonylatokat, és levezették, hogy a készpénzfelvételek és az utalások lefedik egymást. tanú1 teljesítési segéd, valamint a főhitelező, a tanú4 által képviselt cég4 Zrt. alátámasztotta, hogy a teljesítés utalással történt, azaz a II. rendű alperes utalta a díjakat, a készpénzfelvételekről pedig csatolta a számviteli igazolásokat. A számviteli törvény engedi a számlák készpénzben történő kifizetését, ezt tanú2 könyvelő tanú is megerősítette. Az alperesek igazolták, hogy a 46.721.888 forintos felszámolói díj nem a közbenső mérlegben lett jóváhagyva, hanem a 8.Fpk.01-2011- 012392/74. sorszámú felmentő végzéshez lett csatolva, a Fővárosi Ítéltábla pedig a végzés elleni fellebbezési eljárásban 12.Fpkf.43.816/2015/5. számú végzésével a felszámolói díjat jóváhagyta, mert „az elsőfokú bíróság végzésének azon részére változtatta meg, hogy a felszámolót nem mentette fel, ezért nem hozott külön jóváhagyó végzést a felszámolást lefolytató törvényszék részéről a díj tekintetében.” Az alperesek álláspontja szerint „amennyiben ez nem lett volna jóváhagyva, teljesen kizárt, hogy közel egy éven keresztül nem került volna elbírálásra a díj”. A „szerződések jogosságát tanú1 teljesítési segéd végezte, és ez alapján történnek a kifizetések a hitelezők részére.” A fenti összegek kifizetését a hitelezők soha nem vitatták. Azt pedig, hogy a II. rendű alperes saját költségén megelőlegezte a számlákat, alátámasztotta tanú1 és tanú4 tanúvallomása is.

[12] Téves az ítélet jogi következtetése a felszámolóbiztos I. rendű alperes felelőssége körében. Az I. rendű alperes 2010. június 25-től 2016. március 31-ig munkaviszonyban látta el a feladatait, ezt követően pedig mint ügyvezető díjazás nélkül járt el. Miután az adott időszakban tehát sem munkaviszonya, sem megbízási viszonya nem volt, így a munkáltatói felelősség áttörése meg sem valósulhatott. A számláról felvett összegek a fent már előadottak szerint könyvelve és igazolva lettek, a készpénzes kifizetéseket a számviteli törvény nem tiltja. A korábban kifejtettek szerint az I. rendű alperes az iratátadási kötelezettségének is eleget tett. Összességében tehát jogellenes, felróható magatartás nem terheli, mindent megtett annak érdekében, hogy a felszámolás lefolytatható és befejezhető legyen.

[13] Az alperesek hivatkoztak arra is, hogy a kereset elkésett, miután a felperes a fizetési meghagyást 2017. július 19-én terjesztette elő, és a fizetési meghatásban a „jogviszony létrejötté” rovatban 2012. április 16. napját jelölte meg.

[14] Az alperesek fellebbezése nem megalapozott.

[15] Az elsőfokú bíróság az alpereseket a kereset szerint marasztalta, ők pedig teljes elutasítás iránt fellebbeztek, így az ítéletnek nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdésének megfelelően első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és nagyrészt annak jogi indokaival is egyetértett, ezért az alperesek fellebbezésében foglaltakra tekintettel csak a következőket emeli ki.

[17] Az alperesek fellebbezésükben egyrészt arra hivatkoztak, hogy a tévesen tartalmazza az ítélet [29] bekezdése, hogy a II. rendű alperes felmentése megjelent a Cégbözlönyben. Az ítéltábla kiemeli, hogy az elsőfokú tényállás helyes, ugyanis a [29] bekezdés nem a II. rendű alperes felszámolói névjegyzékből való törléséről szól, hanem arról, hogy a cégbíróság a felperest a felszámolói pozíciójából mentette fel 2016. június 21-én. Az alperesek nem ezt vitatják, hanem azt, hogy milyen módon lett ez közzétéve, és egyébként helytálló volt-e a II. rendű alperes felszámolói névjegyzékből való törlése. Ugyanakkor a jelen per elbírálása szempontjából sem ennek, sem a II. rendű alperes esetleges későbbi visszajegyzésének semmilyen jelentősége nincs, miután a perben azt kellett vizsgálni, hogy a II. rendű alperes addig, ameddig a felperes felszámolója volt, majd a felszámolói pozícióból történt felmentését követően a Cstv.-ben foglalt kötelezettségeinek eleget tett-e, avagy sem. Ebből a szempontból irreleváns, hogy a felszámolói pozícióból történő felmentésére milyen okból, illetve helyesen került-e sor. Az elsőfokú bíróság az alperesek ezzel kapcsolatos előadásával nem is foglalkozott, erre nem is volt szükség.

[18] Az alperesek nem értettek egyet az ítélet [35]-[42] bekezdéseivel, melyek szerint az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes a felmentését követően az iratátadási kötelezettségének nem tett eleget. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla rámutat, hogy bár a felperes ezt keresete ténybeli alapjává tette, és az elsőfokú bíróság az iratátadási kötelezettség megsértését a marasztalás alapjaként fel is tüntette, de a II. rendű alperes kárfelelőssége szempontjából ennek valójában szintén nincs jelentősége. A felperes ugyanis keresetében teljesen egyértelműen azt állította, hogy a károsodása abból ered, hogy a II. rendű alperes olyan összegeket, amelyeket felszámolóként a felperes képviselésében kezelt, a felperes különböző bankszámláiról felvett, majd azokat nem a felperes javára használta fel, ezáltal a II. rendű alperes a felperes vagyonát csökkentette. A Ptk. 339. § (1) bekezdésének megfelelően tehát jelen perben azt kell vizsgálni, hogy volt-e olyan II. rendű alperesi magatartás, amely ennek, azaz a pénz felperes vagyonából történt kivonásának az oka. Ezt a felmerült kárt nyilvánvalóan nem az irathány okozta. A hiányos iratátadás legfeljebb a károsodással kapcsolatos felperesi, vagy éppen a megfelelő eljárással kapcsolatos alperesi bizonyításra van befolyással, azaz az iratok hiánya a perben bizonyítási problémát jelenthet, de az iratátadási kötelezettséggel kapcsolatos bármely mulasztás nem okoz bankszámla-, illetve pénztárhányt a felperesnél. Ezért a Fővárosi Ítéltábla szükségtelennek tartja, hogy az alperesek által előadott, iratátadási kötelezettséggel kapcsolatos érvekkel foglalkozzon.

[19] Az alperesek ezenfelül a fellebbezésükben azt állították, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet [43]-[59] bekezdésben ténybeli tévedéseket rögzített. Az ítéltábla kiemeli, hogy az ítélet [43]-[59] bekezdéseiben nem a bíróság által megállapított tények szerepelnek, azok az ítélet [6]-[12] bekezdéseiben találhatók, a kifogásolt bekezdések a bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítékokból és a felek nyilatkozataiból levont következtetéseit tartalmazzák. Az ítélet ezen részében az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy valóban fennáll-e az a helyzet, hogy a II. rendű alperes mint felszámoló a felperes bankszámláiról felvett pénzekkel nem tud elszámolni, azaz ezek az összegek nem maradtak a felperes vagyonában valamilyen más formában, másik bankszámlán vagy házipénztárban, és nem is jogszerű költségeik kifizetésére fordították ezeket. A rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság mérlegelte, és alapján arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű alperes valóban nem tudja igazolni, hogy a pénzösszegek hova tűntek.

[20] A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azzal, hogy az alperesek ellenkérelmében, illetve fellebbezésében kifejtettek valóban nem alkalmasak arra, hogy igazolják, a pénzüsszegek jogszerűen lettek felhasználva. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a csatoltak közül összesen 32.223 forint volt a készpénzfizetési számla, tehát a többi átutalással fizetendő volt. Bár elvileg lehetséges ezeket ténylegesen készpénzzel rendezni, azonban ennek megtörténte nem igazolható a rendelkezésre álló adatok alapján, hiszen a számlákon szereplő összegek és azok teljesítési időpontja nem esik egybe a készpénzfelvevételek összegével és időpontjával. A felperes többször előadta, hogy a II. rendű alperesnek a sikeres védekezéséhez le kellene vezetnie a pénzek útját, azaz hogy az egyes időpontokban felvett készpénzüsszegek közül mikor, melyiket, milyen számára fizette ki, ezt azonban a II. rendű alperes soha nem tette meg, ennek hiányában pedig helyesen mérlegelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy nem igazolható a számlák készpénzzel történt kifizetése, tekintettel arra is, hogy a számlák között találhatók olyanok, amelyeket a felperes nevében a II. rendű alperes átutalással fizetett meg a bankszámlakivonatok alapján. Ilyenek a tanúként meghallgatott tanú ügyvédi irodája által kiállított számlák, amelyekről egyrészt maga a tanú is azt adta elő, hogy átutalással kapta meg az összegeket, és látszik is a felperes csatolt bankszámláin, hogy ilyen átutalások történtek, hasonlóan az cég2 Kft.-nek és a cég3 Bt. -nek is. Az alperesek hivatkozásával ellentétben tanú4 tanúvallomása nem támasztja alá semmiben az általuk előadottakat, ő a 13. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv szerint semmilyen készpénz átvételéről nem számolt be, ahogy a 27. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomásában tanú sem. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a számlák nem igazolják, hogy ezekre a költségekre fordította volna a II. rendű alperes a felperes vagyonát.

[21] Az alperesek a fellebbezésükben arra is hivatkoztak, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 12.Fpkf.43.816/2015/5. számú végzésével a 46.721.886 forint összegű felszámolói díjukat jóváhagyta. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 27/A. §-a szerint a felszámoló felmentése esetén a felszámoló díjáról és költségeinek megtérítéséről a bíróságnak kell végzésben határoznia, tehát nem a felszámoló dönti el, hogy milyen összegben vesz le pénzt felszámolói díj címén a felszámolás alatt lévő cég bankszámlájáról, hanem jogszerűen kizárólag a bírósági végzésben megállapított összeghez juthat hozzá. A II. rendű alperes által hivatkozott végzéssel azonban a bíróság nem állapított meg számára több mint 46.000.000 forintos díjat. A Fővárosi Törvényszék a 2015. január 20-án kelt 8.Fpk.01-2011-012392/74. számú végzésével a II. rendű alperest a felszámolási tevékenység alól felmentette, és felhívta, hogy készítsen költségelszámolást és költségeit számlával igazolja. Erre nyilván abból a célból került sor, hogy ez alapján legyen lehetősége a bíróságnak a költségeket megállapítani. A II. rendű alperes ezt követően, 2015. február 3-án készítette el a bruttó 46.721.886 forint összegű költségelszámolást. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla az alperesek által a fellebbezésben hivatkozott, 2015. június 10-én kelt 12.Fpkf.43.816/2015/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság 74. számú végzését – tehát azt, amelyben a bíróság még nem rendelkezett a II. rendű alperes költségeiről, csak felhívta költségelszámolás előterjesztésére – részben megváltoztatta és a felszámoló felmentését mellőzte. Az elsőfokú végzésben a felszámoló által ekkor még elő sem terjesztett költségelszámolásról értelemszerűen nem volt szó, így nem lehetett szó erről a másodfokú felülbírálat során sem. A másodfokú bíróság a II. rendű alperes felmentését ekkor mellőzte, tehát a II. rendű alperes továbbra is a felperes felszámolója maradt. Tényleges felmentésére jóval később, 2016. június 1-jén, a Fővárosi

Törvényszék 4.Fpk.12.392/2011/106. végzésével került sor, amelyben a bíróság a felszámoló díját meg is állapította 30.000 forint + áfa összegben, majd ezt a 115. sorszámú végzéssel kijavította akként, hogy a megítélt összeg valójában 300.000 forint. A felperes a 106. és a 115. sorszámú végzéssel szemben is élt fellebbezéssel, és kérte a felszámoló díj bruttó 41.721.886 forintban történő megállapítását. A Fővárosi Ítéltábla a 2016. augusztus 31-én kelt 12.Fpkf.44.670/2016/2. számú – tehát még csak nem is az alperesek fellebbezésében hivatkozott – végzésével az elsőfokú bíróság végzését a költség körében helybenhagyta, kifejtve, hogy a Cstv. 27/A. § (6)-(8) és (9) bekezdése alapján a 300.000 forintot a felszámoló díja ilyen esetben nem haladhatja meg. Tehát nem helytálló, hanem kifejezetten iratellenes az alperesek azon fellebbezési hivatkozása, hogy az ítéltábla a hivatkozott számú végzéseivel a magas összegű felszámolói díjat „jóváhagyta” volna. A fellebbezésben hivatkozott végzésekben erről egyáltalán nem döntött, a később hozott ilyen tárgyú végzéseiben pedig kifejezetten azt az elsőfokú rendelkezést hagyta helyben, hogy a díj mindösszesen 300.000 forint, külön költséget a bíróság a II. rendű alperes részére nem állapított meg. Ebből tehát az következik, hogy semmilyen jogalapja nem volt a II. rendű alperesnek arra, hogy ezt meghaladóan felszámolói díj címén bármilyen összeget magához vegyen.

[22] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy a felperes rábízott vagyonát jogellenesen kezelte, abból a felperes vagyona terhére nagyrészt ismeretlen célú kifizetéseket teljesített, részben pedig a saját javára fordította, a felperes vagyonát jogellenesen csökkentette. A II. rendű alperes ezzel a felszámolói tevékenységre irányadó jogszabályokat megsértette, ezért a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Cstv. 54. § (1) bekezdése alapján kártérítési felelősséggel tartozik, a kár a jogellenesen elvont vagyon értékével egyezik meg.

[23] Emellett az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel egyetemlegesen az I. rendű alperest is marasztalta, aki a felperes részére a cég által kijelölt felszámolóbiztos volt, és egyszemélyben a II. rendű alperes egyetlen tagja és ügyvezetője is, és ítéletében kifejtette, hogy a jogi személy felelősségének áttörését jelen esetben miért tartja indokoltnak. Az ítélet ezen következtetését az alperesek két okból vitatták. Egyrészt az I. rendű alperes kapcsán is előadták, hogy az eljárása mindenben megfelelt a jogszabályoknak. Az ezzel kapcsolatos álláspontját az ítéltábla már kifejtette a II. rendű alperes felelősségével kapcsolatban, tehát az I. rendű alperes mint a fenti cselekményeket személyében megvalósító felszámolóbiztos nyilvánvalóan nem járt el jogszerűen a felszámolói tevékenysége során. Ezenfelül az alperesek a fellebbezésükben arra hivatkoztak, hogy 2016. március 31. napjától 2018. július 1. napjáig az I. rendű alperesnek sem munkaviszonya, sem megbízási jogviszonya nem volt, így a munkáltatói felelősség elvének áttörése nem lehetséges. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla rámutat arra, hogy az az időszak, amikor a bíróság a II. rendű alperes felelősségét és a felelősségáttörés folytán az I. rendű alperes felelősségét vizsgálta, 2012. július 2-tól 2016. április 7-ig tart. Tehát az az időszak, amelyre a fellebbezés egyáltalán kitér a felelősségáttörés alkalmazhatósága szempontjából, mindössze hét nap, és a keresetlevélhez csatolt iratok szerint erre az időszakra egy 2.000.000 és egy 8.000.000 forint összegű készpénzfelvétel, azaz a teljes keresetből mindössze 10.000.000 forint esik. Tehát ennek a fellebbezési hivatkozásnak eredményessége esetén is legfeljebb csak 10.000.000 forint értékben tekinthetne el az ítéltábla az I. rendű alperes felelősségének megállapításától. Ugyanakkor ezt az alperesi hivatkozást az ítéltábla nem tudja elfogadni, miután az alperesek saját előadása szerint az I. rendű alperesnek írásbeli munkaszerződése az azt megelőző időszakra

sem volt, ilyet a perben nem is csatoltak, pusztán az alperesek felperes által nem vitatott nyilatkozatára tekintettel fogadta el a munkaviszony fennállását az elsőfokú bíróság. Azt semmi nem támasztja alá, hogy a korábbi állapot 2016. április 1-jével megváltozott volna, hiszen az I. rendű alperesnek írásbeli munkaszerződése, sem azt megelőzően, sem azt követően nem volt, viszont mind azt megelőzően, mind azt követően ugyanúgy a társaság ügyvezetője volt.

[24] Az ítéltábla megjegyzi, hogy ha az ügyvezető díjazást nem kap, az nem jelenti azt, hogy semmilyen szerződéses jogviszonyban nem áll a képviselt céggel, miután a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 22. § (2) bekezdése, illetve a károkozás ideje alatt hatályba lépett Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 22. § (2) bekezdése 3:112. § (1) bekezdése szerint az ügyvezető a tisztségét vagy megbízási jogviszony vagy munkaviszony alapján látja el, tehát a két jogviszony közül eggyel az ügyvezető, aki jelen esetben egyszemélyben a felszámolóbiztos is, bizonyosan rendelkezik, akkor is, ha a tevékenységét díjazás nélkül látja el. Amennyiben a tevékenységét akármelyik időszakban is nem – az egyébként írásbeliséget kötelezővé tevő munkaviszonyban –, hanem megbízási viszonyban végezte, a felelősségtörés akkor is alkalmazható az elsőfokú bíróság által hivatkozott és a fellebbezésben nem vitatott érvekre tekintettel. Egyik esetben sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az I. rendű alperes a kárt a felperesnek nyilvánvalóan szándékosan okozta, hiszen véletlenül vagy gondatlanságból nem lehetséges bankszámláról készpénzt felvenni, majd azt nem a rendeltetésének megfelelő helyre juttatni. Emellett az ítéltábla kiemeli, hogy a Ptk. 5. §-ának és 339. §-ának értelmezésével kialakított felelősségtörés intézményét az új Ptk. 6:540. §-a és 6:541. §-a már kodifikálta is. Összességében tehát a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által a felelősségtörése körében kifejtett indokokkal egyetértett.

[25] Az alperesek Pf/2. sorszámú beadványukban előadták, hogy az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna, hogy a kereset határidőben érkezett-e. Jelen perben a felperes a Cstv. 54. §-ára és Ptk. 339. §-ára hivatkozva érvényesített igényt, ezen jogszabályhelyek a kártérítési igény előterjesztésére perindítási határidőt nem tartalmaznak, tehát a kereset biztosan nem késett el.

[26] Az alperesek által írt okból az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének nem volt helye. A Pp. 252. § (2) bekezdése szerint ez akkor lehetséges, ha az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsértette, és ezért a tárgyalás megismétlése vagy kiegészítése szükséges. A Pp. 8. §-a előírja ugyan a feleknek, hogy a nyilatkozataikat megfelelő időben megtegyék, ugyanakkor ennek jogkövetkezményeként legfeljebb pénzbírság kiszabását vagy költségviselésre kötelezést tartalmaz, tehát olyan jogkövetkezményt nem, amely alapján az elkésztett előterjesztett beadványt figyelmen kívül kellene hagyni, vagy bármilyen egyéb, az ügy érdemére kiható pervezető döntést kellene hozni, így ezért biztosan nincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének.

[27] Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[28] Az alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 389. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdésének megfelelően kötelesek megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjára, valamint (5) bekezdésére tekintettel megállapított ügyvédi munkadíjat. A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek megtéríteni a le nem rótt fellebbezési illetéket.

[29] Az ítéltábla tájékoztatja az I. és II. rendű alperest, hogy a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2023. január 24.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

dr. Szentpáli Judit s.

előadó bíró

bíró